

Da man som nævnt i Indledningen har foreslaaet Konnossements-Konventionen optaget i dansk Ret gennem en særlig Lov, men det paa den anden Side maa anses uheldigt, at der i dansk Ret skulde herske to helt forskellige Systemer for Bortfragterens Ansvar for Godset, er Sølovens Regler affattet under Hensyntagen til Konventionens Principper, saaledes at navnlig Ansvarsreglerne i et vist Omfang er gjort ufravigelige, jfr. Forslagets § 122.

Efter de i de foregaaende Underafsnit indeholdte Regler vil Bortfragterens Forpligtelser overfor Befragteren efter Fragt aftalen i Hovedtræk gaa ud paa, 1) ikke at sende Godset med andet Skib, end det i Aftalen nævnte, jfr. § 73, 2) at sørge for, at dette Skib er sødygtigt og i behørig Stand til Rejsen, jfr. § 72, 3) at udføre Rejsen med tilbørlig Hurtighed, jfr. § 98, 4) at drage Omsorg for Godset fra dets Modtagelse til dets Aflevering, jfr. § 101, og 5) at udlevere Godset paa Bestemmelsesstedet til Befragteren eller den, som i hans Sted skal modtage det. Udstedes der Konnossement for Godset, paatager Bortfragteren sig derved et tilsvarende Ansvar overfor Indehaveren af Konnossementet.

Opfylder Bortfragteren ikke disse Forpligtelser, og bliver Godset derved beskadiget eller gaar det tabt, eller foraarsages der andet Tab ved Forsinkelse fra Bortfragterens Side, vil han efter almindelige Retsregler om Erstatningsansvar i Kontraktsforhold blive erstatningsansvarlig herfor, hvis Skaden er forvoldt ved Forsæt eller Uagtsomhed af ham selv eller nogen, hvis Handlinger eller Undladelser han svarer for.

De efterfølgende Regler stemmer med den almindelige Rets Regler og med Konnossementslov-Forslagets § 4, Punkt 2. Ansvar for Beskadigelse eller Tab af Godset omhandles i § 118 ff., medens Ansvar for Skade ved Forsinkelse omhandles i § 130.

§ 118.

Bestemmelsen træder i Stedet for Sølovens §§ 142 og 143.

Ligesom Sølovens § 142 er Hovedreglen, der efter det foran anførte er en almindelig Culpa-Regel, formuleret saaledes, at den, der vil gøre Erstatningsansvar gældende, maa bevise, at Godset er blevet beskadiget eller er gaaet tabt, medens det var i Bortfragterens Varetægt, medens denne, naar dette Bevis er ført, for at blive fri for Ansvar, maa gøre det antageligt, at Skaden ikke skyldes Fejl eller Forsømmelse af ham selv eller nogen, han svarer for. Hvor strenge Krav i Henseende til Bevis der skal stilles til Bortfragteren, maa afgøres efter Omstændighederne i hvert enkelt Tilfælde, jfr. herved Principperne i Retsplejelovens § 292 om den frie Bevisbedømmelse.

Det er for Bestemmelsens Anvendelse ligegyldigt, om Beskadigelsen eller Tabet skyldes Fejl eller Forsømmelse med Hensyn til Behandlingen af Godset eller andre Tilsidesættelser af Bortfragterens Forpligtelser med Hensyn til Befordringens Udførelse. Medens Udtrykket „Beskadigelse“ kun sigter til Godsets fysiske Forringelse, dækker Udtrykket „Tab“ ogsaa saadanne Tilfælde, at Godset stjæles, konfiskeres, udleveres til en uberettiget, sælges for Skibets Behov, jfr. § 49, eller lignende Forhold, der bevirker, at Bortfragteren ikke kan opfylde sin Pligt til Udlevering af Godset.

Tidsgrænsen for Bortfragterens Ansvar, („medens det er i hans Varetægt“), fremgaar af § 101.

Med Hensyn til de Afgivelser i redaktionel Henseende fra Sølovens §§ 142 og 143, som Paragrafen frembyder, bemærkes:

Som Følge af Hovedreglens Formulering, hvorefter Bortfragteren ikke er ansvarlig for Skade, der ikke skyldes Fejl eller Forsømmelse fra hans Side, er det anset unødvendigt at anføre, at Bortfragteren er ansvarsfri, naar Skaden skyldes de i Sølovens § 142, 1ste Stk. in fine nævnte særlige Forhold.

Man har ligeledes ment, at de i Sølovens § 143 nævnte særlige Forhold bør bedømmes efter de almindelige Retsregler, som Forslagets § 118 er Udtryk for. I Betragtning herved maa tages Reglen i § 93.